

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Nicetio Treuirensi episcopo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

Verè autem beatum corpus martyris quidam ex ijs, qui erant amantes Christianorum, postquam domum reuersi essent liçtores, cum pulchrè sustulissent, & splendidissimè composuissent, in regione Damascenorum deposuerunt in paterna eius hereditate: Ad gloriam patris, filij, & spiritus sancti, quæ est vna & inseparabilis Trinitas. Ipsi honor, potentia, maiestas & magnificentia nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

Sepe litur in
paterno fo-
lo.

VITA SANCTI NICETII TREVIRORVM

EPISCOPI: AVTHORE S. GREGORIO EPISCOPO

Turonensi, Lib. de Vita Patrum. Cap. 17.

I fides dictis adhibetur, relatoribus sacrorum operum ^{1. Orobri,} pro fidei merito fideliter arbitror esse credendum: quia nõ omnia, quæ in scripturis leguntur, obtutibus proprijs cerni poterunt: sed quædam ipsius scripturæ relatione firmata, quædam aliorum authorum testimonio comprobata, quædam verò proprij intuitus autoritate creduntur. Verùm quod peius est, qui peruerso sunt sensu, vt scripta non credunt, ita testificata reprehendunt: visa verò, tanquam conficta, fastidiunt, non habentes vel illud in sua credulitate, quod Thomas Apostolus gestabat in corde, dicens: Nisi videro, non credam. Beati quidem, ^{Iohan. 20.} qui non viderunt, & crediderunt: sed ipse saltem, vt vidit, statim credidit. Nam, vt diximus, multi videntes non modò non credunt, sed & derident. Vnde & ego aliqua de sancti Nicetij Treuerici sacerdotis virtutibus, virilitate, magnanimitate, sanctitate scripturus, reprehendi ab aliquibus vereor, dicentibus mihi: Tu cum sis iunior, quomodò seniorum gesta poteris scire? Qualiter ad te eorum facta venerunt? Nempe non aliud, nisi conficta à te hæc, quæ scripta sunt, decernuntur. Qua de causa relatorum huius operis in medio ponere cecepsè est, vt hi, qui veritati derogat, confundantur. Nouerint igitur à beato Aredio Abbate vrbs Lemouicina, qui ab ipso Nicetio <sup>Aredius Ab-
bas, discipu-
lus S. Nicetij: Eius vi-
ta est 24.
Augusti.</sup> Antistite enutritus, & clericatus ordinem sortitus est, hæc, quæ subiecta sunt, me audisse: quem in hoc non credo illum fecellisse, cum per eum Deus eo tempore, quando mihi ista retulit, & cæcorum illuminauit oculos, & paralyticis gressum præstitit, & energumenos, eiectionis dæmonibus, sanæ menti restituit. Nec credendum est, eum mendacij nube obumbrari posse, quem Deus sæpius ab imbrum nube obiectum ita protexit, vt imbutis focijs, ipse nulla stillarum cadentium infusione madesceret. Denique si de tali re dubitatur, de beneficijs Dei diffiditur.

Aiebat ergò memoratus sacerdos de antedicto Antistite: Multa quidem, dulcissime frater, de sancto Nicetio bonorum virorum testimonio diuulgata cognoui, sed plura meis oculis proprijs inspexi, vel etiam ab eo vix elicita cognoui. Et cum mihi quæpiam de his, quæ per illum Deus operatus est, explanaret, non cothurno iactantiæ tumescebat, sed compunctus corde, cum lachrymis aiebat: Ideò tibi hæc, fili charissime, pandere volo, vt & tu, cum summa conuersans innocentia cordis, similia mediteris. Non enim ad excelsa virtutum Dei contendere quis poterit, nisi fuerit innocens ^{psal. 23.} manibus & mundo corde, sicut tenor Dauidici carminis canit. Hæc ergò de eo præfatus relator exorsus est.

Igitur sanctus Nicetius Episcopus ab ipso ortus suè tẽpore clericus designatus est. <sup>Nota re mi-
ram in nato
S. Nicetio.</sup> Nam cum partu fuisset effusus, omne caput eius, vt est consuetudo nascentium infan-
tium, à capillis nudum quidem cernebatur, in circuitu verò modicorum pilorum ordo apparuit, vt putares ab eisdem coronam clerici fuisse signatam. Exindè studio-
sissimis enutritus parètibus, literisque institutus, Abbati cuidam in monasterio com-
mendatur, in quo loco ita se deuotum Deo exhibuit, vt migrante Abbate, ipse succe-
deret. Iam verò assumptò Abbatis officio, tantum se talemque ad instructionẽ atque
distinctionem fratrum exhibuit, vt non modò agere, verum etiam nulli liceret aliquid
vel loqui peruersè, dicēs: Cauenda est scurrilitas, dilectissimi, & omne verbum ocio-
sum, vt sicut totum corpus purum exhibere debemus Deo, ita etiam & os non ad
aliud aperiatur, nisi ad laudem Dei: quia tria sunt, in quibus genus dilabitur huma-
num: aut enim cogitat, aut loquitur, aut agit. Ergò vos, dilectissimi, oportet vitare <sup>Tria sunt in
quibus labi-
tur genus
humanum,</sup> scurri-

scurrilitatem, malitiam, & omne opus pessimum. Multa & alia exhortabatur fratres, ut eos dignos Domino exhiberet ac mundos.

Ordinatur
Episcopus
Treuroiū.

Venerabatur autem eum & Rex Theodoricus magno honore, eò quòd sapius vitia eius nudaret & crimina, castigatusque emendatior redderetur: & ob hanc gratiam, decedente Treuericæ urbis sacerdote, eum ad Episcopatum iussit accersiri. Dato autem consensu populi, ac decreto Regis, ad ordinandum à viris summo cum Rege honore præditis adducebatur. Veruntamen cum appropinquantes urbi, cadente sole, fixis tentorijs mansionem pararent, illi confestim laxatos equos per segetes pauperum dimiserunt. Quod cernens beatus Nicetius, misericordia motus ait: Expellite quanto cyùs equos vestros à segete pauperum: alioquin remoueam vos à communione mea. At illi indignantes, dixerunt: Quænam sunt hæc verba, quæ loqueris? Adhuc Episcopalem apicem non es adeptus, & iam excommunicationem minaris? Et ille: Verè, inquit, dico vobis, quia deliberauit Rex, ut me auulsum à monasterio, huic oneri consecrari iuberet. Fiet quidem voluntas Dei: sed vllius voluntas in omnibus malis, me obistente, non adimplebitur. Tunc cursu rapido abiens, eiecit equos è segete: & sic, cum admiratione hominū illorum, ad urbem deductus est. Non enim honorabat personam potentis, sed Deum tantum & in corde, & in operibus metuebat.

Nō respicit
personam
hominis.

Impositus itaque in cathedra, dum lectionū seriem auscultaret, sensit nescio quid graue super ceruicem suam: cumque bis aut ter manum clam ad tentorium iniicisset, nullius rei causam inuenire potuit, quæ hoc pondus inferret: diuertensque caput ad dexteram & laeuam, odoratus est odorē suauitatis. Intellexit igitur hoc onus, esse Sacerdotij ipsius dignitatem. Assumpto verò Episcopatu, tam terribilem se præbuit omnibus, si Dei mandata non seruarent, ut imminere mortem proximam voce præconia testaretur. Super quibus pauca loqui placet ad roborandam Sacerdotum censuram, vel ad instructionem populi, siue etiam ad ipsorum Regum præsentium emendationem.

Seuerum se
exhibet in
peccatis co
ercendis.

Nam cum Theodorico decedente, Theodobertus filius eius regnum ambisset, ac multa iniquè exercebat, & ab eodem plerumque corripere, quòd vel ipse perpetraret, vel perpetrantes non argueret, aduenit dies Dominicus, & ecce Rex cum his, qui ab hoc Sacerdote communioni abesse iussi fuerant, ecclesiam est ingressus. Lectis igitur lectionibus, quas canon sanxit antiquus, oblati muneribus super altare Dei, ait Sacerdos: Non hîc hodiè Missarum solennia consummabuntur, nisi communione priuati, prius abscedant. At Rege renitente, subito exclamat vnus de populo, arreptus à dæmone puer iuuenis: cœpitque voce valida inter supplicia torturæ suæ, & sancti virtutes, & Regis crimina confiteri: dicebatque Episcopum castum, Regem adulterum: illum timore Christi humilem, hunc gloria regni superbum: illum sacerdotio impollutum, à Deo in posterum præferendum: hunc, ab authore sceleris sui velociter elidendum. Cumque Rex timore concussus, peteret ut hic energumenus ab ecclesia eijceretur, dixit Episcopus: Prius illi, qui te secuti sunt, id est, incestuarij, homicidæ, adulteri, ab hac ecclesia extrudantur, & hunc Deus silere iubebit. Et statim Rex iussit omnes hos, qui Sacerdotis sententia damnati fuerant, egredi ab ecclesia. Quibus expulsis, iussit Sacerdos dæmoniacum foras extrahi: sed cum apprehensa columna, auelli à decem viris non posset, sanctus Dei sub vestimento suo, propter iactantiam, faciens Crucem Christi contra dæmonem, relaxari præcepit. Qui protinus corruens cum his, qui eum trahere nitentur, post paululum sanus erectus est.

Nota rem
admirandā.

Signo Cru-
cis sanat dæ-
moniacū.

Deinde post acta solennia requisitus, nunquam reperiri potuit, nec vllus sciuit vnde venerit, vel quò abiërit. Coniiciebatur igitur à plurimis, eum à Deo missum, qui Regis Sacerdotisque opera non taceret. Vnde factum est, ut Sacerdote orante, Rex mitior fieret, pastorque à Domino remunerandus, dignè propheticum illud audiret: Qui reddiderit preciosum de vili, tanquam os meum erit.

Terem. 15.

Quotidiè autem prædicabat Sacerdos populis, denudans crimina singulorum, & pro remissione deprecās assidue confitentium. Vnde aduersus eum sapius odij virus exarsit, quòd tam veraciter multorum facinora publicaret. Nam plerumque se persecutoribus vltro obtulit, & gladio exerto ceruicem præbuit: sed nocere ei Dominus non permisit. Voluit nanque pro iustitia mori, si persecutor fuisset infestior. Aiebat enim: Libenter moriar pro iustitia. Sed & Clotarium Regem pro iniustis operibus sapius excommunicauit, exiliumque minitante eo, nunquam est territus.

Capit mori
p iustitia.

Excommu-
nicat regē.

Quodam

Quodam verò tempore, cum iam ad exilium ductus, ab Episcopis reliquis qui adultores Regis effecti fuerant, remorus esset, atque à suis omnibus derelictus, vni Diacono, qui adhuc perstabat in fide, ait: Quid tu nunc agis? Quare non sequeris fratres tuos, ut eas quò volueris, sicut illi fecerunt? Qui ait: Viuit Dominus Deus meus, quia vsquequò spiritus meus intrà hos artus contentus fuerit, nunquam derelinquam te. Et ille: Quia, inquit, hæc dixisti, dicam tibi, quæ Domino reuelante cognoui. Cras enim in hac hora, & honorem recipiam, & Ecclesiæ meæ restituar. Hi autem, qui me reliquerunt, cum magno pudore ad me confugient. Præstolabatur itaque Diaconus rem promissam attonitus. Quod postea est expertus. Illucescente enim die crastina, subito aduenit legatus Sigeberti Regis cum literis, nuncians Regem Clorarium esse defunctum, sequere regnum debitum cum Episcopi charitate debere percipere. Hæc ille audiens, ad Ecclesiam regressus, potestati restituitur: confususque his, à quibus derelictus fuerat, omnes in charitate recepit.

Iam verò quàm fortis fuerit ad prædicandum, quàm terribilis ad arguendum, quàm constans ad sustinendum, quàm prudens ad docendum, quis euoluere queat? Vnus enim ei semper erat rigor in prosperis & aduersis: nec minitantem timuit, nec à blandiente delusus est. Verè autem (ut aiebat relator ille memoratus) fuit, iuxta Paulum Apostolum, iniuriatus periculis fluminum, periculis latronum, periculis in ciuitate, periculis in falsis fratribus, & reliqua. Nam quadam die dum Mosellam fluium nauigio transiret, inter pilas pontis fluctuum actus impulsu, palmis tantum pilæ adhæsit, pede continens nauem: & sic ab intuentibus iam ad demersionem paratus, erutus est. Quod non sine tentatoris insidijs se pertulisse ferebat. Sed & ipse auctor criminis plerunquè se obtutibus eius nociturus ostendit. Nanque dum quadam die iter ageret, descendens ab equo, inter vepres cõdensos ventris purgandi gratia est ingressus: & ecce adsistit ei vmbra teterrima, statu procera, crassitudine valida, colore tetra, quæ oculorum scintillantium immensitatem in modum tauri petulantis habebat, ore patulo, quasi ad deglutiendum virum Dei parata. At illo faciente signum Crucis econtrà, in modum fumi ascendentis euauit. Quo non ambigitur ipsum ei sceleris principem fuisse monstratum.

In ieiunijs autem valdè (ut diximus) fortis erat. Nam ceteris reficientibus, sæpè ipse coniecto capite à cucullo, nè agnosceretur in publico, cum vno tantum puero sanctorum basilicas circuibat. Sed & curationum gratia data est ei à Deo. Dum autem hæc in illo, ut supra diximus, habitu sanctorum habitacula circuiret, ad templum sancti Maximini Antistitis accessit. In cuius atrio post multas debacchationes tres energumini pressi sopore quiescebant. Cernens igitur eos somno deditos, fecit signum Crucis econtrà: statimque expergefacti, eleuantes in sublimem voces, datò impetu ad vomitum, emundati sunt. Cum autem lues inguinaria Treuericum popululum in circuitu ciuitatis valdè vastaret, & Sacerdos Dei pro ouibus commissis Domini misericordiam imploraret assiduè, factus est sonus de nocte magnus, tanquam tonitruum validum super pontem amnis, ità ut putaretur vrbs ipsa absorberi. Cumque omnis populus exterritus, in lectulis resedisset, lethiferum sibi interitum opperiens, audita est in medio rumoris vox vna ceteris clarior, dicens: Et quid hîc, ô socij, faciemus? Ad vnam enim portam Eucharius Sacerdos obseruat, ad aliam Maximinus excubat: in medio versatur Nicetius. nihil hîc vltra præualere possumus: Itaque sinamus hanc urbem eorum tuitioni. Hac voce audita, statim morbus quieuit, nullusque ab eo vltra defunctus est. Vndè non ambigitur, virtute memorati Antistitis ciuitatem fuisse defensam.

Inuitatus autem quodam tempore Sacerdos à Rege, dicit suis: Quærite nobis piscium multitudinem in abundantia, ut euntes ad occursum Regis, & nostrum expleatur debitum, & amicis ministretur assatum. Dixeruntque ei: Lapsus noster, in quem pisces decidere soliti sunt, prorsus desertus habetur: sed & materiæ ipsæ de locis suis amnis impetu euulsæ noscuntur. Non est igitur, qualiter iussio vestra adimpleatur, dum non est in promptu, quomodo capiantur quæ præcipis. Ille verò hæc audiens, ingressus in cellulam suam, vocauit puerum, & ait: Vade, & dic cocorū præposito, ut exhibeat pisces ab amne. Qui iussa referens, derisus est ab homine. Reuerso autè ait Sacerdos: Scio quia locutus es ea, quæ præcepi, sed audire noluerunt. Vade rursus, & dic eis ut eant. Cumque bis aut terriò hanc ordinationem durè susciperent, commoti tandem abièrunt ad lapsum: adspicientesque cum maxima admiratione, inueni-

Prophetia eius.

2. Cor. ii.

Signo Crucis demonē fugauit.

Eodem tres energumenos mundauit.

Nota quid conferant sancti locis, ubi quiescunt.

Magno miraculo pisces inueniunt.

untur per- multi. runt eum ita refertum piscibus, ut decem viri, quæ repperant, vix ferre potuissent. Ex quo manifestum est, quod sancto huic virtus diuina sapius ostendebat, quæ ei opportuna erant.

Visio eius. Sed nec hoc silendum putavi, quod eidem de Regibus Francorum à Domino ostensum fuit. Vidit enim in visu noctis turrem magnam, tanta celsitudine præditam, ut polo propinqua suspiceretur, habentem fenestras multas, Dominumque stantem super cacumen eius, & Angelos Dei per speculas illas positos. Vnus autem ex eis tenebat librum magnum in manu, dicens: Tantum temporis Rex ille victurus est in seculo: nominavitque omnes viritum, vel qui eo tempore erant, vel deinceps nati sunt: dixitque & qualitatem regni, & quantitatem vitæ eorum: sed & post vniuersiusque nomen semper, Amen, ceteri Angeli respondebant. Sicque prædicta omnia in posterum sunt impleta, quemadmodum sanctus per præfatam reuelationem annunciauit.

Signo Crucis cõpescit fluctus. Visio eius altera. Regressus autem à Rege cœctu nauali, obdormiuit. Et ecce commotus vento fluuius, cœpit fluctus in excelsa porrigere, ita ut putaretur nauis ipsa demergi. Sacerdos autem, ut præfati sumus, dormiens somno nescio quo, ut plerunque dormientibus euenit, quasi ab aliquo oppressus est. Excitatus verò à suis, fecit signum Crucis super aquas, & cessauit procella. Deinde suspirans crebrius, interrogatusque à suis, quid vidisset, ait: Silere quidem decreueram, sed tamen dicam: Vidi enim me quasi per vniuersum orbem retia ad capiendum extendere, & nullus erat adiutor meus, nisi tantum hic puer Arelius. Et merito eum Dominus retificem ostendere voluit, qui quotidie populos ad diuinum officium capiebat.

Nota: S. Nicetius adhuc vitæ inuocatur. Venit autem ad eum homo quidam, cæsariem barbamque prolixam efferens: prostratusque ad pedes eius, ait: Ego sum, Domine, qui in maris periculo positus, tuo adiutorio sum saluatus. At ille obiurgans hominem, cur de eo laudationis huius proferret gloriam, ait: Dic, qualiter te Deus ab hac necessitate eripuit. nam virtus mea nullum iuuare potest. Qui ait: Nuperrimo tempore, cum nauem ascendens Italiam peterem, multitudo paganorum mecum ingressa est: inter quos & ego tantum solus eram inter illam rusticorum multitudinem Christianus. Orta autem tempestate, cœpi inuocare nomen Domini, atque ut me intercessio tua eriperet, flagitare. Pagani verò inuocabant deos suos, & ille Iouem, iste Mercurium proclamabat: alius Mineruam, alius Veneris auxiliū flagitabat. Cumque iam in discrimine mortis essemus, aio ad eos: O viri, nolite hos inuocare. non sunt enim dii isti, sed demones. Nam si vultis de præsentis interitu erui, inuocate sanctum Nicetium, ut ipse obtineat cum Domini misericordia vos saluari. Cumque vna voce eleuata in huiusmodi clamore dixissent, Deus Nicetij, eripe nos: protinus mare mitigatum est, ceciditque ventus, ac sole reducto, eò, quod voluntas nostra fuit, nauis accessit. Ego autem voui, nè prius comam capitis tonderem, quam tuis obtutibus præsentarer. Tunc iussu Episcopi tonsuratus homo, Aruernum adijt, vnde se esse confessus est.

Visio inuitatur ad cœlestia. Innumera sunt enim, quæ de hoc viro relata à memorato Abbate cognouimus, sed finiendum libellum puto. Cum autem propinquum transitus tempus migrationis suæ cognouisset, fratribus retulit, dicens: Vidi Paulum Apostolum cum Iohanne Baptista inuitantem me ad requiem sempiternam, atque exhibentem mihi coronam cœlestibus margaritis ornatam, ac dicentibus mihi viris: Talibus enim speciebus perfrueris in regno Dei. Hæc quibusdam fidelibus referens, post paucos dies modica febre pulsatus, spiritum præmisit ad Dominum: sepultusque est in basilica sancti Maximini antistitis, cuius nunc tumulus plerunque diuinis virtutibus illustratur.

De eodem ex Gregorio Turonensi, Cap. 94. De Gloria Confessorum.

Miracula ad tumulum eius. Nicetius autem, ut supra diximus, ipsius (Treuericæ) vrbis Episcopus, eleemosynæ, charitatis, sanctitatisque totius refulsit merito, dum in corpore commoratus est. Hic à seculo migrans, ad basilicam sancti Maximini præcessoris sui sepultus est. Ad cuius nunc tumulum vincitorum catenæ franguntur: energiam incurSIONIS diabolicæ patientes, extrusis dæmonibus, liberantur: cæcorum oculi plerunque, remotis tenebris, lumine infunduntur. Nam de periuris quid dicam? Si quis enim ibi falsum iuramentum proferre ausus fuerit, ilico diuina vltione corri-

corrigitur: nec quisquam hæc vel loqui audeat, si conscientia torquente, reum se esse cognouerit, quod ibi sacramentum præsumat exoluere.

VITA SANCTI BAVONIS EGREGII
CONFESSORIS, AVTHORE THEODORICO
Abbate S. Trudonis.

PRAEFATIO AVTHORIS.

Postquam Dominus & Saluator noster vineam, quam de Agypto Psal. 79.
in manu valida & brachio extento transtulit, secus arborem viuifi-
cæ Crucis transplantauit, virgaque petra percussa, hoc est, lancea
latere Crucifixi Domini perforato, sanguine martyrij & aqua bap-
tismi eam irrigauit: radices plantatæ terrâ impleuerunt, extensis
vsque ad mare palmitibus, & vsque ad flumen propaginibus. Quo-
rum foliū viride non defluet, & in tempore siccitatis non arefcet:
fructus verò non deficiet: quia secus decursus aquarum plantaræ, irrigantur fonte
salutari, in vitam æternam saliente. Hac summi patrisfamiliæ vinea longè lateque
diffusa, cum operuisset montes vmbra eius, & arbuſta eius cedros Dei, nec vllus iam
terrarum angulus esset, qui non sub vmbra Domini requiescere festinaret, Perses cum
Scytha, & pellitorum turba populorum stridentia & anhelantia verba in dulce Cru-
cis fregerunt melos. Præterea quotquot prædestinati erant vitæ æternæ, vt boni pal-
mites creuere & fructificauere. Ex hac igitur sua vinea omnipotens Deus vnum ele-
ctum suum palmitem ad nos vsq; extendit, qui scilicet tanto vernat flore, tanto fructu
exuberat, vt credatur de corpore vitis illius esse, qui dicit: Ego sum vitis vera: vos Iohan. 15.
palmites. nec dubitetur ad illam verè repromissionis terram pertinere, cuius botrum
à duobus viris veſte portatum, vetus commemorat historia. Cuius felicem extensio- Num. 13.
nem & fructum, perfectis etiam viris desiderabilem, de quo securè canimus, Vineæ Cant. 2.
florentes odorem dederunt: quoddam quasi speculum oculis vestris proponimus,
vt cum in vmbra eius requieueritis, in speculo quoque internam vestram faciem ad-
spiciatis, pulchritudinem imitemini, & vt vberius dicam, perfecti perfecto confor-
memini: dumque dulcem eius odorem hauritis, ipsi quoque Christi bonus odor futu-
ri, in supernam contemplationem animum extendatis. Etenim ad veram beatitu-
dinem anhelanti, cui non sufficiat in exemplū beatus athleta Dei Bauo, qui lenocinia S. Bauo spe-
malè blandientis mundi tam constanti calcavit animo, vt nudus credatur euolasse de culum &
seculo? Habet in eo miles, quod imitetur: monachus, quod veneretur: habet certè exemplar
Christianus omnis normam, quæ sequatur: qui eo minus inter quotidiana certamina multarum
mente trepidabunt, si beati viri triumphum præ oculis semper habuerint positum. virtutum.
Nunc quia inter Grammaticos rudis miles militare ingredior, Grammaticæ in primis
excusatum me volo: argumētosam scilicet loquacitatem & verborum nodositatem
nè requiratis: quia & nemus in templo Domini plantari prohibetur, & ego nihil me Deut. 16.
iudicauit in vobis scire, nisi Christum Iesum, & hunc Crucifixum. Incongruum verò
putaui, vt descripturus militem Dei, regulis vincirer Donati, aut Aristotelicis vt pa-
rèrem argumentis: quia & argumentum seculare perijt, vbi virgo Deum peperit: &
stultitia est apud Deum, sapientia huius mundi. Vndè in Euangelio pusillus Zachæus 1. Cor. 3.
visurus Dominum, sycomorum, quæ ficus fatua dicitur, ascendit: quia qui mundi Luc. 19.
stultitiam eligunt humiliter, ipsam Dei sapientiam cōtemplantur subtiliter: tuncque
prudenter sycomorum ascendimus, si ad eam, quæ diuinitus præcipitur, stultitiam
adspiramus. Sed quia stultum est ante historiam effluere, obrestantium, quos nullos
futuros non putamus, meras nanius & caninam facundiã non curamus magnoperè:
aduersus quos nos facile tuebuntur & fratrum, quorum me, vt hæc auerem, coëgit
imperiosa authoritas, & semper imperterrita obediens charitas. Nam quia plumbi
fistula sæpè vsibus hominum aquæ ministrat fluentia, non ab re visum est eis, si relin-
quentes alijs argenteum cloquium, ipsi de plumbo nostro biberent, præsertim cum Exod. 28.
& Moyfi lethro aliquid vile locutus sit.

HISTO-